

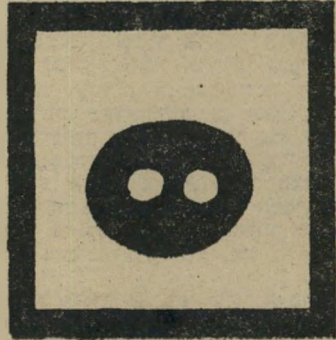
מעשה ההתנחלות ההמוני, שמטרתו הי' בלעדית היתה סיכול כל התקדמות לשלום

קשקשת 1938

הפעל את דימויך ונסה למצוא לצורך שלמטה כותרת מתאימה. אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת" ת.ד. 136, תל-אביב. ההג' דרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב'אין בתל-אביב, קול' נועהמכונות היחיד בישראל.

קשקשת 1936

● אטלו ממושקף, בולש אחר דסדמונה דרך הראי. ● העיניים של המדינה על המיש' מר מפני המתנחלים. שאול יהישום, אורלנסקי 7, פתח-תיקווה

● משה דיין בנגטיב. הדרה גורן, דרום אפריקה 8, אשקלון ● נדב לבאי, רחוב אחוזה, כרכור ● גילויטינה לתאומים סיאמיים.

● דני גפפר, רשפון 240 א', נאות אפקה, תל-אביב

● שני מתנחלים שנשאר בלילה לבד על גבעה מצפון לרמאללה. ● גרעין פריץ, פתח-תיקווה

בדרך ההבנה — דוכא. הממשלה פיזרה במידת מה ספקות ביחס לרצונה וכוחה להגן על ערכי המשטר הדמוקרטי שלנו. גלי המחאה והזעם של כוחות השלום, הצביעו על מעבר מדיבורים וקישושים לפעולה. כחניך "השומר הצעיר" הייתי גאה, זו הפעם הראשונה מזה שנים רבות, בתנועתנו. וכחבר קיבוץ — וזו דעתי הי' אישית — אני מאמין שעל קיבוצי, "השומר הצעיר" להעמיד מיד לרשות המאבק, מלבד את כוחם הכמותי והמוסרי, גם את הפוטנציאל הכלכלי הגדול שלהם, במטרה לממן את הפעולות המתחייבות מהמצב. ייתכן מאוד שהגיע הזמן להקפיא או לבטל הוצאות של בינוני-ומותרות אשר פשו בריקמה הקיבוצית: אין היגיון להש' קיע סכומי-עתק בהיכלי-תרבות מהודרים העלולים כולם לרדת לטימיון תוך זמן קצר במילחמה — מטוב למנוע את ה' מילחמה עצמה!

ולבסוף — תיקוה ומישאלה: שהמאבק הנוכחי, שהוא מאבק הקיום שלנו, ילכד את כל הכוחות סביב הרעיון המרכזי. יסיר את מחיצות הבדלנות, ההתנשאות ו' היוקרה האישית, שחיבלו עד כה קשות בתדמית מחנה השלום.

ערן רוזנברג, קיבוץ חצור

לדעתי על שוחרי השלום הצדק בין שני העמים להיאבק על הענשת, המתנהי' לים' החדשים כשודדי רכוש קרקעי זר. בקשר לכך כדאי להזכיר נשכחות. בתקופת מילחמת 1967 ומיד אחריה, הצהירה ממש' לת ישראל דאו, שאין לנו שום מטרת כיבוש. אך כעת חל שינוי יסודי בענין זה. התורה הרביוניוסיסטית השתלטה ל' מעשה על הציבוריות הישראלית. בעזרת שטיפת המוח הסיפוחיסטי-ממשלתית ב' כיוון זה.

על כל צלולי הדעת, הרואים לאיון תחום אנחנו מתגלגלים, להיאבק נגד מדיניות הסיפוח וכל המשממע מכך, שהביאה לידי בידודינו הכמעט-מוחלט בוירה הבינלאו' מית ולתופעה האיומה, בה הוכר ע"י ה' או"ם, אירגון הטרור הפלסטיני כמייצג את העם הפלסטיני, ע"י כך מערער האו"ם בעצם את עצם זכות הקיום של מדינתנו. על שוחרי השלום, להיאבק למען הפסקת כל ההכנות, בדיבורים ובמעשים, להתנה' לות בגדה, שפירושה הוא גישול הפלאחים המעבדים את אדמתם. שוד אדמות אלה הוא מזעזע נוכח שממות הנגב והגליל ה' מצפות לגאולתן.

חנה לוי, תל-אביב

הנימוק העיקרי החוזר ונשמע מפי תומי' כי ההתנחלויות למיניהם, הוא שאין למנוע מיהודי לשבת בשטח כלשהו משטח או"ם. נימוק זה אינו נתון כלל לייכות. זכותו של כל אדם לשבת היכן שהוא רוצה. והזי זכות יסודית שאין חולק עליה. אולם השאלה היא: האם יכול אדם לממש את זכותו בכל זמני? זכותו של כל אדם היא לחתוך לעצמו אצבע, אבל האם מישוה מאיתנו ממש זכות זו? ההתנחלות ב' שטחי יהודה ושומרון יוצרת עובדות ב' שכת, מגבילה בכך את כוח המיקוח של הממשלה בניסיונה להשיג הסדר, ובכך גם סוגעת בשלום וביציבות להשיג הסדר, שיאפשר לעם ישראל לנות מילחמות. האם זכותם

(המשך בעמוד 10)

ישועת הפרשנות הצבאית

מאמרו של בנימין עמידרור, "ישועה בהלם" (העולם הזה 1935), יש בו גם מסימני ישועתה של הפרשנות הצבאית הישראלית, אשר לקתה באותן המחלות של המימסד הצבאי הישראלי, שעמידרור מיטיב כליכך לנתחן.

העולם הזה, מבלי להתייחס לתפיסתו הפוליטית, ביצע שליחות עיתונאית של ממש, באפשרו לבררים כה מנוגדים לתפיסה המקובלת לראות אור. זכותו של בנימין עמידרור היא בכך שהראה, כי המחלד אינו רק ביוזון מודיעיני ולוגיסטי, אלא דבר הנובע מגורמים שאובחנו עוד במילחמת השיחור, וכן בכך שהוא מוכיח כי צה"ל, דרך מיסוד השיגאות שלו, שהוצגו כהצלחות רק בגלל האוייב. סטה מעקרונות-היסוד של תורת הלחימה, עקרונות שהיו נכונים עוד בתקופת הקשת והתץ.

ברצוני להתייחס לשני נושאים אשר לגביהם החטיא עמידרור: ארטילריה ונ.מ. עמידרור מציין כי במילחמת-ההתשה "גילה" צה"ל את הארטילריה. ובכך, למרבה הצער אין הדבר כך. אומנם אחרי מילחמת ששת-הימים ניתנה דחיפה גדולה להתפתחות חיל התותחנים, אך הושם בה הדגש על ניידות, במסגרת התפיסה הצה"לית ("הטנקו' מגינת") להגיע כל דבר בקצב השריון. הארטילריה, כאמצעי הוול ביותר להטלת הישג בתחום שלושים הקילומטרים הראשונים של החזית, לא התגלתה לצה"ל גם במילחמת ההתשה. היא לא הופיעה בכמות הדרושה אפילו לפי פער הכמויות המקובל בינינו לבין המצרים בימים הראשונים של קרבות מילחמת יום-הכיפורים; בזמן שמאסות של אוייב, אנשים וציוד, עברו את התעלה והתבססו בצידה המזרחי בטווח תותחני — זאת בעוד מטוסינו מתפוצצים באוויר מהטילים והנ.מ. — יכולנו רק להצטער שאין לנו יותר ארטילריה. הפגו אינו פגיע לנ.מ.

במילחמת-ההתשה השתמש צה"ל במטוסים כבארטילריה מעופפת. האוויריה לא הצליחה, כידוע, להפסיק את ההפגנות המצריות, ואבידותיה של ישראל במטוסים היו אחת הסיבות העיקריות להסכמתה להפסקת-אש. בקשר לנ.מ., טועה עמידרור כשהוא מתבסס על אירועי מילחמת העולם השנייה כהוכחה למיקרים שנ.מ. יכול להשיג שליטה בשמיים שמעליו. זה לא הוכח באותה מילחמה אלא במלחמת וייטנאם: שם הוכח כי מערך נ.מ. יכול לבטל ולנטרל עליונות אווירית של האוייב בשמיים שמעליו ולאפשר לכוחות הקרקע שלו לפעול. במילחמת יום-הכיפורים הוכח דבר זה מחדש ובצורה יותר חדמשמעית.

צה"ל נבלם

עלי-ידי המצרים

כללית, מוצגה ניתוחו של עמידרור וקולע משום שהוא עומד על החולשה הבסיסית של צה"ל: התעלמות מעקרונות המילחמה. התעלמות זו היא שהביאה למחלות יסוד ידועות בצה"ל, כמו ה"באלאגאן" והסתמכות על חיל או סוג נשק מסויים.

לגבי המאמר "אנטי-עמידרור" אשר הופיע במדור מיכתב השבוע (העולם הזה 1936) — במסגרת כוונתכם, "לפתוח בדיון רציני על הבעיות שהעלה עמידרור" — הרי שמאמר זה, מאת חייל המילואים גבי פלין, משרת את הכוונה הזו, שיש לברך עליה בכל לב. עם זאת יש להתייחס למיספר נקודות בהן חולק גבי פלין על עמידרור. בחלקן שגה פלין אם משום שלא ירד לסופה של כוונת עמידרור ואם משום עירובו תחומים הקיים אצלו.

פלין חולק על קביעת עמידרור כי "צה"ל פעל בשדה-הקרב (של מילחמת יום-הכיפורים) בדיוק כפי שנבנה, אורגן, חונך ואומן". פלין שואל אם קביעה זו אינה נמהרת ו"אם אין מקום להניח שצה"ל נתפס במצב בו לא אומן לחלוט כמו למשל החזקת קו סטטי מול כוחות ניידים?" זהו פולמוס הנוגע לכישלון בשדה-הקרב בשלבים הראשונים של המילחמה. אבל האמת נדרשת להאמר: קביעתו של עמידרור היא הנכונה ועירוורו של פלין מבוסס על תפיסה מוטעית והבנה לקוייה של השלבים הראשונים במילחמת יום-הכיפורים.

צה"ל, שהיה בנוי כצבא נייד ואשר התאמן לתנועות שריון מהירות בשיתוף פעולה אווירי-שריון, מצא לפתע את עצמו, לא כפי שטוען פלין, "בהחזקת קו סטטי מול כוחות ניידים", אלא במצב בו הוא מנסה לבלום פלישה עלי-ידי תקיפת הפולש שנאחו זבניהם את פלישתו באמצעים מיגננטיים מובהקים. צה"ל המתגונן תקף את המצרים ובסידרה של קרבות, המכונים "קרבות הבלימה", בשלושה ימים נוראים בין ה" 8 באוקטובר, נבלם עלי-ידי המצרים, הצבא המצרי ולא צה"ל הוא שיצא מנצח בקרבות הבלימה, פשוט משום שצה"ל לא הצליח להמישו ממקומו. המצרים הם שהחזיקו בקו סטטי מול כוחות ניידים, וצה"ל הוא שפעל כצבא נייד "בדיוק כפי שנבנה, אורגן, חונך ואומן".

הצלחה זו של המצרים בשלושת ימי "קרבות הבלימה" היא שגרמה לתחושת הניצחון של החיל המצרי, ולא הצלחת השעות הראשונות של המילחמה, בהן השתלט הצבא המצרי על סוללות חול ריקות.

בנושא הפולמוס הנישן "אסכולת הפלמ"ח" מול "אסכולת הצבא הבריטי", נראה שפלין מעררב מנטאליות במיקצועיות ובעקרונות המילחמה. גם גדולים וטובים ממנו עושים זאת. לצבא הישראלי מנטאליות מיוחדת המהווה במידה רבה פועל יוצא מאופיו של הצבר הישראלי. הרוח הרעננה, הענייניות, והסלידה מבוולשיט אופייניים לצה"ל ומי שחשב להחזיר בו את רוח הצבא הבריטי שוגוה. ממש כפי ששוגה זה חזוחה את הסדר והמיקצועיות האופייניים לצבא זה.

גישתו הנכונה של עמידרור בפולמוס האסכולות מתבטאת בדבריו על חיל-האוויר הישראלי, "שנמלט ממורשת הפלמ"ח והתפתח כצבא נפרד למעשה, בעל תודעה מיק' צועית". טייסי חיל-האוויר מאופיינים דווקא ברוח הידוע של הצבר הישראלי, מה שמוכיח שניתן לחקות את המיקצוענות ולשמור על הרוח.

מדוע

נכשל צה"ל?

דברי פלין על חינוך הלוחם למשמעת מתוך הכרה מעידים על חוסר הבנה מוחלט בפסיכולוגיה של הלוחם בקרב. כל הלוחמים, בכל הצבאות, בכל הזמנים, הס' תערו על האוייב שממולם מתוך הכרה ואמונה, שהם משרתים מטרה טובה וחשובה יותר מחייהם שלהם. ציות עיוור אינו הופך את הפחדן ללוחם מסתער, אך גם לא מיסגרת חופשית והסרת גינונים. הולך מול המוות רק אדם שבאופיו הוא לוחם. היחידות הלוחמות מנסות את הבלתי מתאימים לחימה כפי שידוע זאת כל טירון ביחידה קרבית בצה"ל.

קיים אצל פלין עירוב תחומים תמוה ביחסו לדרג המדיני ולצה"ל: תוך התעלמות מן הטעויות בהכנת צה"ל למילחמה, הוא מאשים את הדרג המדיני באיוולת של קו בר-לב. ברור שהדרג המדיני אינו נקי באיוולת זו, אך אין זה מנקה את הפיקוד העליון של צה"ל מאימוץ איוולת זו והגשמתה. הטיעון של פלין שבניית קו בר-לב היתה "מאמץ ייאוש... לפתור בעייה שאינה ניתנת לפיתרון" אין לו אחוזה. משום שהשאלה אינה שאלה של בניית קו זה או אחר, אלא הכנת צה"ל בכללו להכשלת פלישה מצרית. לא קו בר-לב הוא שנכשל — הבונקר החזיקו מעמד. צה"ל הוא שנכשל משום שלא הוכן כראוי למילחמה.

סיכומו של פלין על מאמרי עמידרור הוא יותר מתמוה. מדוע קובע פלין שמאמרו של עמידרור, "מדכא מאוד"? האם אין זאת משום שלא נעים לנו לשמוע את האמת על המילחמה ועל שגיאותינו?

עמיהו שפירא, שיכון צבאי-הקבע, מצפה רמון

מתנחל שותה ממי תעלת-המים בוואדי קלט לא כדרך הכלבים